

CUM SĂ CUCEREȘTI O INIMĂ DE OM C-UN SUFLET DE CĂȚEL?

A fost odată ca niciodată, pe când dârmonul era în paie, o cățelușă pe nume Cocuța, care trăia, împreună cu părinții ei, mama-om și tatăl-om, în ținutul Pișpirel.

Pișpirel era o așezare în care orice cățel, cu puțin respect de sine, își dorea să viețuiască. Bolta cerului, o delicată bezea albastră, era decorată, ici-colo, cu norișori din vată de zahăr. Pământul, un amestec de ciocolată neagră și albă, găzduia firicele verzi de marțipan, pe post de iarbă. Tabloul era completat de copacii din turtă dulce din care atârnavă țiței felurite delicatese pentru patrupezi. Ce mai tura-vura, Pișpirel era, în lumea imaginară a Cocuței, un oraș să te lingi pe bot, nu alta! În realitate însă, Pișpirel era doar un orașel cochet în care oamenii și animalele conviețuiau în deplină armonie.

Și cum se spune din bătrâni că „acolo sus cineva le potrivește pe toate“, iată cum i-a cunoscut Cocuța pe mama-om și pe tatăl-om.

14 ianuarie 2015. Orașul clocotea în mireasma iernii când tatăl-om și mama-om hotărâseră că-i prea mult dezmăț în viața lor și că le-ar prinde bine un patrupeze cu prestanță care să-i responsabilizeze. Acu', dacă e să fim cinstiți, ideea a fost mai mult a mamei-om, care s-a rugat, cu cerul și pământul, de tatăl-om să-i susțină actul de bravadă. După ce s-au pus de acord că-n casă urlă a pustiu, au început aprige dezbateri pe seama criteriilor morale și spirituale pe care viitorul membru al familiei trebuia să le îndeplinească. S-au discutat inclusiv aspectele ce țin de înfățișare, dacă vă vine să credeți!

Mama-om își dorea un cățel bondoc și nițel slugarnic, în timp ce tatăl-om își dorea unul ager, cu viteză de reacție. Într-un final, după ce-au întors variantele cu susu-n jos, au luat decizia de a-și mări familia cu un exemplar de Boston Terrier. Adică un patruped grațios de dizgrațios, după spusele lor. Picioare lungi ca o prăjină, corp scurt și-ndesat, un cap mare ca o strachină cu fundul teșit, urechi ca niște antene, și niște ochi care parcă stau gata, gata să iasă din orbite. După modul lor, deloc plăcut, de a descrie această rasă, ai zice c-ar căuta mai degrabă să-și mărească familia c-un porcușor vietnamez, nicidecum cu un exemplar boem ca mine. Desigur că-n afară de aspectele sau, mai bine zis, defectele fizice, deloc de neglijat, părinții mei și-au notat faptul că această subspecie canină este de tipul lipicios, menită să te ungă pe suflet, nu alta. Așa că nu-i de mirare că mama-om și tatăl-om m-au găsit tocmai într-un cartier situat la periferia orașului Pișpirel, unde oamenii mă prezentau pe post de bulldog Francez, nicidecum de Boston Terrier. Acu', eu trag speranță că mama-om și tatăl-om au știut de existența ambelor rase și au ales în cunoștință de cauză. Mai bine să nu intrăm în detalii... Vorba aceea: „Ce nu știi nu doare!“.

**NIMENI
NU-MI
POATE
REZISTA!**

N-o s-o lălăi prea mult cu amănuntele, însă trebuie să precizez faptul că întâlnirea dintre mine, mama-om și tatăl-om a avut loc într-o zi din luna lui Gerar, la apusul soarelui, în holul apartamentului situat la periferia orașului Pișpirel. De cum au intrat pe ușă, suratele mele patrupede, cu blănița proaspăt ferchezuită, și-au dat în petic încercând să le câștige simpatia viitorilor mei părinți.

Puteam să pun rămășag că-n toată hărmălaia aceea era puțin posibil să mă fac remarcată, așa c-am ticluit un plan. Am lăsat pleiada să se desfășoare-n voia cea bună și, când am simțit că lucrurile se mai domolesc, mi-am făcut rușinată apariția.

Pe vremea aceea, eram un ghem de energie, cu năsucul pictat în alb și negru ca urmare a unei moșteniri genetice fermecătoare.

Din prima secundă în care m-a văzut, mama-om își dădea ghionturi cu tatăl-om, chicoteau și se amuzau de felul meu comic de a fi. Bag de seamă, din ce-a reușit să-nțeleagă mintea mea necoaptă, că ei mă vedeau ca pe-un „cățel de lăptic“. Nu prea am înțeles eu dacă-i de bine sau de rău, așa că n-am lăsat-o-n doru' leii. Mi-am luat inima-n dinți și-am făcut-o de oaie.

Sub pretextul unei îndrăgosteli la prima vedere, m-am furișat printre picioarele lor și m-am cerut în brațe, mângâiată, pupată, ca orice cățel cu capul pe umeri, decis să reușească în viață. Și când eram cu toții „îmbățați“ până la refuz de licoarea iubirii, le-am tras una în nas de toată frumusețea: pârțul de lăptic, ura și la gară! Mi-am luat avânt și-am zbughit-o de lângă ei înainte să se-mpută toată treaba. Ce-i drept, fundulețul meu cu rotunjimi nu prea mă ajuta în această alergătură. Eu turam lăbuțele la maximum pe direcția înainte, fundulețul mi se revărsa prin părți, asemenea unui aluat care dă să se răstoarne peste marginile ligheanului din pricina unei dospiri „ptiu, să nu-i fie de deochi“, încetinindu-mi iuțeala. Așa durdulie cum eram, fără complexe într-ale aspectului fizic, în goana mea ghidușă spre nicăieri, m-am împiedicat și-am aterizat ca o plăcintă pe linoleumul rece.

Ș-atunci au curs râuri de râsete și chicote pe seama mea. Posibil ca acela să fi fost momentul în care mama-om și cu tatăl-om au decis să port un nume de star de cinema: Coca. Tatăl-om mă mai alinta și Cocuța Bondocuța. Alint, zice el. Eu îi fac plăcerea și-l las să creadă că mă proteste. La urma urmelor, un cățel de talia și importanța mea are multe lucruri de întreprins de cum se crapă de ziuă și pân' se coboară bătrâna noapte.

După repriza bună de râs, pricinuită de propria-mi stângăcie, nici n-a-ncăput vorba ca eu să mai rămân vreo secundă în apartamentul situat la marginea ținutului Pișpirel. Mama-om și tată-l om au pus de-ndată laba pe mine. Vorba aceea, după isprava săvârșită, nu prea eram un câțel de lepădat. Înainte să plec, mi-am luat rămas-bun de la gașca mea patrupedă, cu care-mi petrecusem până atunci zilele, și ne-am făcut promisiunea că-n cazul în care ne vom reîntâlni, întâmplător, prin vreun parc, să tragem o fugăreală de-o să ne sară blana.

Și uite așa, oploșită în brațele calde ale mamei-om, am plecat voioasă spre noua mea locuință.

SFÂRȘIT...

TEHNICI PATRUPEDE DE SUPRAVIEȚUIRE ÎN JUNGLA URBANĂ

Trebuie să-ți spun ție, dragă cititorule, că patrupeda noastră Cocuța a plecat din apartamentul situat la marginea orașului Pișpirel fudulă nevoie mare. S-avem pardon, nu pe orice cățel îl pricopsește norocul cu așa părinți. Dar dincolo de aspectele ce țin de mândrie, Cocuța era năucă de fericire în noul ei „cuibar“. Așa de tare se străduia să intre-n grațiile mamei-om încât uitase să le scrie, deși își dăduse cuvântul că o va face, suratelor ei patrupede rămase în apartamentul situat la marginea orașului Pișpirel. Dar într-o zi, pe când rămase singură acasă, se apucă, măcinată de mustarea de conștiință, să-ncropească câteva rânduri:

„Dragile mele surate,

Să-mi fie cu iertare faptul c-am întârziat puțin cu veștile privind noua mea viață. De când am plecat de lângă voi, mă comport de parc-a dat strechea-n mine. Nu-mi mai încap în piele de fericire!

Trebuie să vă spun că mama-om și tatăl-om sunt niște ființe tare acătării, dar pe alocuri ciudate. În primul rând, tre' să mă laud c-am o casă întreagă la dispoziție și că mi se permit aproape toate năzdrăvăniile din lume. Până acum, am reușit să rod câțiva pereți, am reconfigurat, parțial, instalația electrică, am scos toate plintele

și-am reușit să redecorez canapeaua cu lăbuțele proaspăt înmuiate în noroi. O să ziceți probabil că n-am făcut mare lucru, dar să știți că-mi dau silința să măresc viteza când vine vorba de făcut prostii. Doar că uneori mă cuprinde așa un somn și pân-apuc să mă decid dacă să continui să rod sau să trag un pui de somn, tatăl-om mă prinde în flagrant. Și-atunci să vezi ce catastif de reguli primesc și cum sunt nevoită să fac pe supărata în colțul meu, băgată bine sub o păturică pufoasă. Noroc că nu trebuie să o țin așa mult! Cum simt pașii mamei-om apropiindu-se de casă, mă ridic și mă postez la ușă. Degeaba-mi spune tatăl-om că n-am voie. Căpoasă ca un catâr, îl tratez cu ignoranța pe care și-a câștigat-o pedepsindu-mă. Când mama-om intră pe ușă, dau un spectacol de zile mari, întrecând chiar și acrobațiile de la circ. Piruete-n două labe, sărituri de-un metru și ture galop prin toată casa. Vă spun drept, tot acest spectacol scoate untul din mine! Ehe, la așa primire, niciun om n-ar putea să rămână indiferent. Degeaba se vaită tatăl-om de distrugerile-n masă pe care le-am produs. Mamei-om nici că-i pasă. E îndrăgostită lulea de mine și de felul meu lipicios de a fi.

N-aș vrea să credeți că tatăl-om este rău. Nici vorbă de așa ceva! El este mai mult cu disciplina, dar eu încerc să-i demonstrez că nu-i a bună să instituie dictatura. Sunt mai mult decât convinsă că-n timp o să se dea pe brazdă. În fond, dacă e s-o gândim la rece, nu prea are de ales.

În afară de micile inconveniente, pricinuite de așa-zisa severitate a tatălui-om, sunt răsfățată întruna. Primesc zilnic oase de ros, doar-doar voi renunța la pereți, am jucării cu duiumul și mâncarea stă la discreție, nenică. Dar eu nu mă las păcălită de pliculețe lor cu carne. În fiecare zi jelesc, folosindu-mă de ochii mieroși, după bucatele din farfuria tatălui-om. Mai prind o pastă cu bacon (Ah, îmi plac la nebunie spaghetti!), ba o fripturică de miel, poate și puțin harbuz murat. Știți voi, încerc să păstrez un echilibru. Să nu care cumva să v-apuce invidia, că n-aveți motive. Din aceste bucate primesc firimituri, cât să-mi clătesc gura și să-mi amăgesc pofta. Păcat că mama-om o ține numai pe buruieni. Dacă ar servi și ea ce servește tatăl-om, cu siguranță aș fi mai câștigată. Dar decât nimica, e bună și Anica!

**MI-E
POFTĂ!**

Pentru că nu-mi doresc să crape rânza-n voi de ciudă, o să vă povestesc acum și despre caraghioslăcurile care se petrec în această familie. Ciuliți bine urechile și luați de vă așezați cu botul pe labe, să nu care cumva să v-apuce leșinul. Săptămâna trecută, mama-om a venit acasă fericită nevoie mare că mi-a găsit, după îndelungi căutări, bulendre pentru iarnă. Să-mi sară ochii din cap, nu alta, când am văzut-o cum se-apropie de mine și dă să mă-mbrace în straie rezistente la frig și la ninsoare. Degeaba am încercat eu s-o dau din colț în colț, că mama-om nu s-a lăsat până n-a-ncheiat și ultimul nasture.

Ca și când n-ar fi fost suficientă întreaga rușine trăită-ntre patru ochi, m-a luat la subsuoară și m-a plasat direct în mijlocul parcului. Au râs de s-au prăpădit toate patrupelele cu care m-am întâlnit. Cel mai tare m-au luat în bâză maidanezii care se plimbau pe străzi cu blana fluturându-le-n vânt. Neam de neamul lor n-au văzut așa

butaforie, ziua-n amiaza mare. Ce s-o mai dau cotită, mama-om m-a făcut de toată bafta cu ideea ei minunată de a mă împopoțona asemenea unui circar. Bag de seamă că oamenii au niște ciudățenii despre care nici măcar ei înșiși nu-și dau seama. Stați pe pace, dragile mele surate, c-am scos-o la lumină până la urmă. Am prins un moment de neatenție și-am flendurit cu poftă toate acele boarfe. E drept că fapta mea a atras și repercusiuni, dar am suportat cu stoicism dormitul unei nopți pe canapea. În fond și la urma urmei, mai bine să dorm pe canapea decât să fiu paiața întregului parc.

Acu', mi-e cu părere de rău, dar tare mă tem că tre să-nchei aici misiva. Se apropie ceasu'-n care mama-om ajunge acasă. Fiți cu băgare de seamă c-o să mai primiți și alte vești de la mine! Pupici lipicioși și moțăială plăcută, dragi surate!"

Cum termină de scris, Cocuța își înmuie lăbuța în cerneală, se semnează și apoi sigilă plicul cu limbuța umedă. Îl cheamă degrabă pe porumbelul Lolo cu care negocie la sânge tariful perceput pentru expedierea scrisorii.

— Lolo, am între lăbuțe o scrisoare pentru suratele mele care locuiesc la marginea ținutului Pișpirel!

— Parol că ai! spuse Lolo indiferent.

— Aș vrea să te rog, dacă dispui de amabilitatea necesară, să mă ajuți cu expedierea ei! zise Cocuța pe un ton mieros.

— Ți se pare cumva că sunt casă de binefacere? Și gura mea trebuie să mănânce! răspunse porumbelul iritat.

— Înțeleg! spuse Cocuța. Dar n-am ce să-ți ofer!

— Hai că te-ntreci cu gluma. Crezi că farmecele tale câinești m-au lăsat cumva chior? E plină cratița de bobite și pe canapea stau aruncate două pachete de biscuiți! Să știi că nu fac broaște-n burtă de la mâncarea asta.

— Te las să te servești cu câte bobite dorești, răspunse Cocuța!

— Bine, bine, dar după ceva sărat merge și-un dulce! Dacă pui la bătaie unul dintre cele două pachete de biscuiți, poate mă gândesc să te ajut!

— Dar... acele pachete de biscuiți nu sunt ale mele! răspunse Cocuța cu o voce în care se simțea ezitarea.

– Eh, dacă-ți arde de glume, atunci presupun că te poți duce și tu, bine mersi, să duci misiva. Pun rămășag că-ntr-o lună de zile ești înapoi aici! Asta dacă mai are cine să te primească. Știi tu cum sunt oamenii. Cât ai zice pește își găsesc alinarea lângă un alt patruped!

– Ești un porumbel rău, spuse Cocuța îmbufnată. Credeam că ne avem ca frații!

– Frate, frate, dar brânza-i pe bani. Hai că deja am pierdut timp prețios stând cu tine la taclale. Vrei sau nu să-ți duc scrisoarea?

– Bine, fle! răspunse Coca resemnată.

– Adu pachetul de biscuiți ca să jucăm cu cărțile pe față!

Coca se sui degrabă pe canapea și aduse-n gură un pachet de biscuiți pe care-l cedă, cu chiu, cu vai, porumbelului Lolo. Acesta înșfăcă pachetul și scrisoarea și se făcu nevăzut.

– Ai grijă să nu pierzi misiva! strigă Cocuța după el.

– Ai grijă să nu uiți să lași bobitele pe balcon, cum ai promis. Altfel te-ai lins pe bot de corespondență, se auzi o voce din neant.

Nemulțumită de faptul c-a fost nevoită să-și rupă de la gură un întreg pachet de biscuiți, pe Cocuța o apucară nervii și-o-nmuiară atât de rău încât se lăsă târâtă-ntr-un somn dulce.

SFÂRȘIT...

***ZZZZZZZZ...
OBOSEALĂ MARE,
MON CHER!***

